

Morfar började våldta var tre månader

Jeanette är handikappad efter barndomens trauma

De brutala övergreppen gjorde Jeanette förlamad. Läkarna misstänkte att sexåringen utsattes för incest. Ändå skickade de hem henne – till morfar som fortsatte våldta...

AV AGATA GARPENLIND CRONQVIST FOTO: STEFAN NILSSON OCH PRIVATA BILDER

När nu Jeanette förlorar sin personliga assistent tvingas hon förmodligen avliva sin assistanshund Cennja.

Det var mormor som pysslade om henne efteråt. Tvättade var-samt bort blodet. Smorde henne försiktigt med Idomin, för att lindra det onda en smula. Tog hand om det som syntes utanpå. Drog på henne ett rent nattlinne. Kramade henne, stoppade om henne i kökssoffan för natten. –Mormor, min stora kärlek. Som jag älskade henne. Jag var som ett klistermärke på

henne. Hade jag kunnat hade jag krupit in under skinnet på henne. Det lilla normala jag ändå fick med mig från min barndom var det jag fick av henne, hennes kärlek, säger Jeanette Eriksson, 52.

Samtidigt var det mormor som tycktes skramla allt högre med kvällsdiskens i köket, medan den lilla kämpade mot smärtan i sovrummet intill. Men stod ut, för det var bara att stå ut. "Trycket" hade ett slut. Det hade den lilla fyra-åringen lärt sig, där hon låg med en kudde över ansiktet med armarna bojade vid sänggaveln. Och man ska ju inte vara gnällig.

Får ingen hjälp

Men, hur går det här ihop? Hennes mormor visste ju. Varför lät hon då övergreppen pågå, år ut och år in? Varför tog hon inte bara den lilla därifrån? Långt bort från morfar.

–Jag blir så arg när folk försöker lägga skulden för det här på min mormor. Mormor satt fast i en rävsax. Om hon hade lämnat morfar hade myndigheterna förmodligen tagit mig och min lillebror och satt oss på barnhem, det var ju 60-tal och min mamma var ensamstående med oss två utomäktenskapliga barn. Det

var ju därför vi bodde hos mormor och morfar.

Vi sitter på en av Jeanettes söners kafé på Östermalm i Stockholm. Sonen som just blivit pappa. Och Jeanette far-mor. Assistanshund Cennja vakar vid hennes fötter. En av hennes assistenter har hjälpt Jeanette hit. I dagarna är det slut med all assistans. Har stadsdelen bestämt.

Jeanette äter sakta. Tar en liten bit blåbärs muffins. Läger den i munnen. Att äta är en konst. Om man inte vet om det, märks det inte. Men matbitarna måste läggas in i munnen på ett särskilt sätt. Om hon inte bara ska kräkas upp alltihop igen. Så var det redan på dagis. Och att äta gröt eller såser, det har aldrig gått. För då

äkte allting upp igen. Fast ingen förstod varför.

Nästan omärkligt är det också när hon vänder bort blicken när hon passerar en dagisgrupp.

–Jag ser den direkt, den där "ta mig härifrån"-blicken. Jag kan inte sätta fingret på vad det är, men det ser likadant ut hos alla barn som blivit utsatta. Det bara lyser ur ögonen på dem. Och jag klarar inte av att titta, för jag kan ju inte hjälpa dem.

Minns varje detalj

Tre månader gammal var Jeanette när övergreppen i tvårummaren i Stockholmsförorten Gröndal började. Först oralt. Vid fyra års ålder började våldtäkterna. Alltid när morfar hade druckit. Och varje gång, om de var ensamma, grät han som ett barn efteråt, pratade om hur svårt han haft det i sin egen barndom, bad om förlåtelse. Lilla Jeanette tröstade så gott

hon kunde, sa att det där var längesen nu, det som hänt morfar när han var liten. Och att det som just hänt här hemma ju inte var så farligt.

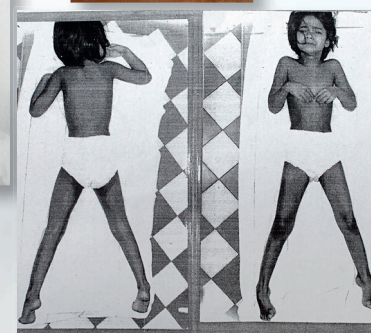
–Vi var den fina

Jeanette var en arg ung flicka.

Jeanette som liten flicka.

Benen på 6-åriga Jeanette fastnade i kramp och hon lades in på sjukhus.

FAKTA SEXUELLA ÖVERGREPP PÅ BARN

Andelen barn och ungdomar som utsätts för sexuella övergrepp under sin uppväxt uppskattas i nordiska så kallade offerundersökningar till ungefär 9–19 procent av kvinnorna och 3–9 procent av

männen. De flesta av alla sexuella övergrepp kommer aldrig till myndigheternas kännedom då ingen misstänkt något eller offret valt att inte berätta för någon.

mig när jag

familjen på gatan. Morfar var ju polis. Fast det senare skulle visa sig att han jobbade som vakt. Men det fanns två morfar. Min snälle morfar, och så den morfar som drack och sa att han ville klia mig på ryggen i sovrummet.

Hon minns allt, detaljerat som i en film. Redan när hon kom hem från dagis visste hon vad som väntade, beroende på hur morfar ställt sina skor och lagt sin mössa.

–Jag visste inte att det han gjorde var fel. Jag är uppvuxen med det, hade inget att jämföra med. Trodde att alla hade det så hemma.

Sedan, de smärtsamma kramperna i benen. Mor-mor som masserade benen varje kväll.

Hatade sin mamma

På kvällen framför tv:n följde Jeanette aldrig med i handlingen på skärmen. I stället satt hon fullt upptagen och försökte bringa reda i allt hon inte kunde få ihop. Instinkten sa henne att något var fel. "Varför hatar mamma mig?",

Forts på sid 44

Myndigheterna blundade för övergreppen som gjorde Jeanette handikappad. Och nu får hon ingen hjälp.

Tävla om fem exemplar av Jeanette Erikssons bok "När jag blir stor" på vår hemsida allas.se

ÄR DU ELLER HAR DU VARIT UTSATT?

Följande föreningar och organisationer ger stöd och råd:

● Barnens rätt i samhället: 0200-230 230 (barnens hjälptelefon), 0771-50 50 50 (för vuxnas frågor om barn), www.bris.se

● Riksföreningen stödcentrum mot incest: 08-696 00 95, www.rsci.nu

● Riksorganisationen mot sexuella övergrepp: 08-644 03 55, www.hopp.org